

«HADITS», «SUNNA» I PRESCIPCIONS AIMENTÀRIES A L'ISLAM

Pocs creients islàmics han llegit l'Alcorà, de la mateixa manera que ben pocs cristians han llegit directament la Bíblia. L'Alcorà està escrit en àrab antic i per a un àrab d'avui la llengua és encara més incomprendible del que resulta per a un català el llenguatge del Tirant Lo Blanch o per a un espanyol l'idioma original del Mio Cid. Essent paraula de Déu, l'Alcorà no es pot traduir (o més ben dit les traduccions no tenen valor religiós, no es poden recitar a la mesquita). El llibre és sagrat i al *maktab* (l'escola alcorànica elemental), s'aprèn de memòria sense cap contextualització ni glossa.

HADITS

Una religió 'de llibre', però, és molt més que un llibre com a tal; consisteix en un ambient, una cultura, una mentalitat, o com se li vulgui dir. Per això no es pot conèixer l'Islam (com no es coneix el cristianisme, ni cap de les grans religions) al marge de les tradicions culturals que ha generat. L'Islam reconeix, a més d'Alcorà, unes altres escriptures com a sagrades. Es tracta dels *hadits*, relats molt breus de caire pietós que narren fets o dites del Profeta. Tenen un valor molt especial perquè es considera que foren compilats per testimonis directes de la vida de Mahoma. Des del punt de vista històric, els hadits són una barreja de conte popular, d'exhortació pietosa i de pura falsificació interessada. Sovint foren tramesos per valorar algun personatge secundari de l'Islam naixent, fent-lo passar per íntim amic del Profeta en la primera hora. D'aquesta manera, protagonitzant un hadit, el clan familiar que derivaria d'algun d'aquests suposats amics del Profeta podria reivindicar una importància més gran. Per a molts musulmans els hadits estan a la mateixa altura que l'Alcorà i són la font de moltes frases fetes d'ús habitual i de tradicions molt arrelades.

SUNNA

El conjunt d'aquests escrits pietosos constitueix un cos de doctrines que s'anomena la *Sunna*, un mot que significa 'costum' o 'mode de capténir-se'. De fet, se suposa que un bon musulmà ha de comportar-se imitant l'exemple que li forneixen aquests textos. La *Sunna*, però, ha provocat un gran nombre de discussions perquè no tothom està d'acord amb la interpretació que cal donar-li. És un fet filològicament

provat que molts *hadits* són senzillament inventats, hi ha molts textos que resulten del tot anacrònics i que pertanyen a la pietat popular més que a la història.

La Sunna afirma molt sovint per a un mateix argument dues coses contradictòries. En conseqüència, la barreja de debats teològics i polítics (ja des del segle VI) van portar a la formació de dos grans corrents polítiques i doctrinals: *sunnites* (majoritaris) i *xiites*.

Els xiites són, per dir-ho així, legitimistes. Creien que per tal de proclamar líder de la comunitat musulmana, calia seguir un criteri dinàstic i, per tant, calia arrancar a partir del gendre de Mahoma, Alí.

Els sunnites es consideren ells mateixos una comunitat unida per la tradició i per l'Alcorà. El que els importa és que la comunitat estigui ben dirigida. Són els més partidaris del poder constituït.

LES PRESCRIPCIONS ALIMENTÀRIES A L'ISLAM

Hi ha formes de captar-se islàmiques que són descrites a l'Alcorà i altres que provenen dels *hadits* i que imiten el que feia Mahoma. En el seu conjunt constitueixen un codi molt variat i propi dels musulmans. La barba, per exemple, seria un atribut del Profeta (i en algunes comunitats islàmiques és rossa perquè per tradició es creu que així era la de Mahoma). De tots aquests costums, els més seguits pels creients són els codis alimentaris. N'exposem tres:

El *dessagnament*: per tal de menjar carn d'animal, cal que aquest hagi mort per dessagnat. Només així és *halal*.

La prohibició de la *carn de porc*: és un animal impur i està prohibit menjar-ne.

Menjar amb la mà dreta: el musulmà ha de menjar amb la mà dreta i no pot bufar sobre la vianda. També és important abstenir-se de l'all i de la ceba abans d'anar a pregar a la mesquita.